

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 10 (168) • 12 IULIE 2026

Credință vie. Bucurie deplină

„Dobândește pacea lăuntrică și mii de oameni din jurul tău se vor mântui.”

Sfântul Serafim de Sarov

Anul omagial al pasterației familiei creștine **Familia Sfântului Vasile cel Mare – școală a sfințeniei**

Familia Sfântului Vasile cel Mare este una dintre cele mai impresionante familii din istoria creștinismului. În secolul al IV-lea, în Capadocia, credința era trăită cu seriozitate și dragoste, iar roadele acestei vieți au fost remarcabile: bunica Macrina cea Bătrână, părinții Vasile și Emilia, Sfântul Vasile cel Mare, sora sa Macrina cea Tânără și frații Grigorie de Nyssa și Petru al Sevastiei au fost cinstiți ca sfinți ai Bisericii.

Temelia acestei familii a fost educația creștină. Bunica Macrina, ucenică a Sfântului Grigorie Taumaturgul, a păstrat vie credința în vremuri de persecuție și a transmis-o generațiilor următoare. Mama Emilia și tatăl Vasile au continuat această lucrare, crescându-și copiii în rugăciune, iubire și respect față de Dumnezeu și de aproapele.

Sfântul Vasile a primit o educație aleasă și putea avea o carieră strălucită, însă, îndrumat de sora sa, Sfânta Macrina, a ales să-și închine viața lui Hristos. Ca arhiepiscop al Cezareei Capadociei, a apărut dreapta credință, a alcătuit reguli monahale și a întemeiat așezăminte de binefacere pentru săraci, bolnavi și călători, cunoscute sub numele de „Vasilada”. Sfântul Vasile cel Mare mărturisește în epistolele sale influența pe care au avut-o în formarea sa creștină bunica și mama sa:

Am păstrat în mine aceeași învățătură pe care am primit-o de la răposata mea mamă și de la bunica mea, Macrina. Această credință n-am modificat-o nici mai târziu, când m-am mai maturizat, ci doar am adâncit-o, dar tot pe linia pe care mi-au transmis-o părinții încă de la început.

Exemplul acestei familii arată că sfințenia nu se dobândește prin fapte spectaculoase, ci începe în viața de zi cu zi: prin rugăciunea făcută împreună, prin iubirea dintre membrii familiei, prin educația copiilor și prin grija față de cei aflați în nevoie.

Familia Sfântului Vasile ne amintește că primul loc în care se formează caracterul și credința este casa. Acolo unde Hristos este în centrul vieții, familia devine o adevărată școală a sfințeniei și un izvor de lumină pentru întreaga comunitate.

Crâmpoeie din lumina sărbătorii

Opt îndemnuri pentru ochii sufletului

In Duminica a șaptea după Rusalii, Evanghelia ne pune înaintea vindecarea a doi orbi și a unui mut demonizat (Matei 9, 27-35). Din acest episod desprindem câteva îndemnuri simple, dar esențiale pentru viața duhovnicească:

- 1. Strigă către Hristos cu încredere**, chiar și atunci când nu vezi ieșirea din încercările tale. Credința deschide ochii sufletului.
- 2. Nu deznădăjdui.** Dumnezeu lucrează adesea în tăcere, dar niciodată nu întârzie.
- 3. Lasă-L pe Hristos să-ți atingă inima**, căci adevărata vedere începe dinăuntru, prin pocăință și rugăciune.
- 4. Păstrează recunoștința pentru binefacerile primite** și transform-o în fapte bune.
- 5. Nu te rușina să mărturisești credința**, dar fă-o cu smerenie, fără dorința de a te pune pe tine în lumină.
- 6. Roagă-te și pentru cei care nu pot „vedea” adevărul**, ca Dumnezeu să le lumineze mintea și sufletul.
- 7. Privește fiecare om cu milă, nu cu judecată.** Hristos vede mai întâi suferința și apoi nevoia de vindecare.
- 8. Caută lumina lui Dumnezeu în fiecare zi**, pentru că numai ea poate risipi întunericul păcatului și al friicii.

Să-I cerem Domnului să ne dăruiască ochi curați pentru a-I vedea lucrarea și o inimă deschisă pentru a trăi, zi de zi, în lumina credinței.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (32) Heruvicul

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Cântarea heruvimică este cunoscută la noi mai mult sub denumirea Heruvicul. El are două părți; prima se cântă înainte de Intrare, cea de a doua, imediat după. Mă voi ocupa acum de prima parte. [...]

Noi, cei ce, tainic, chipul heruvimilor suntem, și făcătoarei de viață Treimi întreit-sfântă cântare aducem, toată grija cea lumească acum să o lepădăm.

Toate cele trei fraze au un singur subiect, **Noi**. [...] Scopul imnului este acela ca noi să ne purificăm, o dată mai mult, în vederea Jertfei euharistice de care ne apropiem, purificare ce presupune o mai profundă spiritualizare, cel puțin acum, prin desprinderea de orice grijă legată de traiul nostru zilnic, lumesc, material.

Dar cine suntem noi? Pentru a încerca un răspuns cât mai limpede, vă amintesc de rugăciunea rostită în taină de preot la Intrarea mică: „Fă ca împreună cu intrarea noastră să fie și intrarea sfinților Tăi îngeri, care slujesc împreună cu noi și împreună slăvesc bunătatea Ta”. De data aceasta, la Intrarea cea mare, îngerii sunt numiți cu numele înaltului lor rang ceresc, acela al heruvimilor. Dar noi știm că heruvimii sunt aceia care neîncetat îl laudă pe Dumnezeu prin cântarea Sfânt, Sfânt, Sfânt, fapt despre care v-am vorbit pe larg la vremea cuvenită. Aceasta este întreit-sfânta cântare de acum, pe care ei I-o aduc Treimii Celei făcătoare de viață. Noi, la rândul nostru, suntem cei care tainic le suntem chip. Cum, adică, le suntem chip? Ni-i imaginăm? Ne facem o închipuire despre felul cum arată? Nicidecum! Înțelesul exact al textului original grecesc este acela că noi, în mod tainic, îi reprezentăm pe nevăzuții heruvimi. Și cum anume îi reprezentăm? În nici un caz nu ne putem gândi că noi am fi chipurile văzute ale nevăzuților heruvimi. Noi nu avem nici sfințenia și nici necorporalitatea lor, dar, cel puțin în aceste momente, avem ceva în comun, și anume cântarea doxologică: noi facem acum pe pământ ceea ce fac ei veșnic în ceruri: Îl lăudăm pe Dumnezeu.

Cu acestea însă tot nu v-am explicat cine anume suntem noi. Ei bine, dacă în rugăciunea de la Intrarea mică, pe care v-am citat-o adineauri, prin noi se putea înțelege doar tagma preoților, de data aceasta pronumele *noi* îi cuprinde, fără puțință de tăgadă, pe preoți și pe mireni laolaltă. Heruvicul este recitat de preot, tainic, în altar, și cântat de popor, cu voce, în biserică. Or, de vreme ce prin cântare doxologică (adică dreptmăritoare) mirenii devin, în mod tainic, reprezentanți ai heruvimilor, înseamnă, o dată mai mult, că prezența lor în Liturghie este o participare efectivă la dinamica Împărăției Cerurilor.

După ce preotul termină căderea, merge la proscomidiar, se închină cu evlavie, ridică acoperământul cel mare, și-l pune pe grumaz, ia potirul în mâna dreaptă și discul în stânga, acoperite, și iese astfel din sfântul altar, precedat de diacon (dacă este) sau de paracliser cu făclie aprinsă. De obicei, credincioșii din față, atât bărbați cât și femei, îngenuncheați, se ating ușor de veșmintele preotului, în amintirea femeii suferinde care s-a vindecat doar prin faptul că s-a atins de veșmântul Mântuitorului (Mt 9, 20-22; Mc 5, 25-34; Lc 8, 43-48). Nu se admite însă ca preotul să atingă capetele credincioșilor cu sfântul potir.

Oprit în mijlocul bisericii, sub policandru, preotul începe **pomenirile de la Intrarea mare**. (Va urma)

Bine de știut

#3

De ce începe ziua liturgică odată cu seara?

Spre deosebire de ziua civilă, care începe la miezul nopții, ziua liturgică în Biserica Ortodoxă începe odată cu seara, prin slujba Vecerniei. Această rânduială își are temeiul în Sfânta Scriptură, unde, în relatarea creației, se spune: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi” (Facerea 1, 5). Astfel, în înțelegerea biblică, **seara deschide o nouă zi**.

Vecernia este, așadar, prima slujbă a unei zile liturgice. Prin ea, Biserica îi mulțumește lui Dumnezeu pentru binefacerile zilei care a trecut și îi cere ocrotirea pentru noaptea ce urmează. Totodată, această slujbă pregătește sufletește credincioșii pentru sărbătoarea zilei următoare.

De aceea, marile sărbători încep încă din ajun. Spre exemplu, slujba Vecerniei din seara de sâmbătă deschide, din punct de vedere liturgic, Duminica, ziua Învierii Domnului. În același fel, praznicele împărătești și sărbătorile sfinților sunt întâmpinate prin Vecernie, uneori unită cu Litia sau cu Privegherea.

Această rânduială ne amintește că **viața creștinului trebuie trăită în ritmul rugăciunii**. Înainte de a începe o nouă zi, Biserica ne cheamă să ne liniștim sufletul, să-I mulțumim lui Dumnezeu și să-I încredințăm Lui timpul care urmează.

Ziua liturgică nu este doar o măsurare a timpului, ci o sfințire a timpului. Fiecare seară devine începutul unei noi întâlniri cu Dumnezeu, iar fiecare dimineață continuarea acestei lucrări duhovnicești.

„Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.”
(Facerea 1, 5)

„Să începem și să sfârșim fiecare zi cu Dumnezeu, iar întreaga noastră viață va fi binecuvântată.”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Să reținem!

- ✓ În Biserica Ortodoxă, ziua liturgică începe cu Vecernia.
- ✓ Această rânduială are temei în relatarea biblică a creației.
- ✓ Marile sărbători încep încă din seara precedentă.
- ✓ Timpul este un dar al lui Dumnezeu și este chemat să fie sfințit prin rugăciune.

Întrebare pentru suflet

Îmi închei ziua cu rugăciune și recunoștință față de Dumnezeu, pregătindu-mi astfel sufletul pentru o nouă zi trăită în prezența Lui?